

Motion

1977/78: 1068

av Börje Nilsson

om rätten för rörelsehandikappad till ersättning för egen bil

De nya reglerna för handikappersättning har varit i kraft sedan den 1 juli 1975. Avsikten med den nya reformen var att vidga möjligheterna för handikappade att erhålla ersättning för merkostnader och vårdbehov. Trots detta har det successivt skett en snävare tillämpning av lagen. Tidigare har handikappades kostnader för bil räknats med i det bidragsberättigade underlaget. Försäkringsdomstolen har emellertid i flera utslag inte godkänt att utgifter för egen bil får medräknas, om tillgång till färdtjänst finns inom hemkommunen. Denna tillämpning har kraftigt kritiserats av handikapporganisationerna och också föranlett en översyn av frågan inom riks-försäkringsverket. Många handikappade uppfattar tillämpningen som ett steg tillbaka inom handikappområdet. Riksförsäkringsverket accepterade kritiken och föreslog i sin utvärdering mer generösa bestämmelser. DHR, HCK, MS-förbundet, statens handikappråd och Svenska kommunförbundet tillstyrker riks-försäkringsverkets förslag att ersättning för egen bil kan utgå även när kommunen erbjuder färdtjänst.

I årets budgetproposition har regeringen emellertid inte tillmötesgått detta krav. Detta kommer att leda till en fortsatt urholkning av en reform, som var tänkt att bli mycket betydelsefull för de handikappades möjligheter att leva självständigt i samhället.

Bilen används av handikappade inte bara som ett kommunikationsmedel utan också som ett tekniskt förflyttningshjälpmedel för att självständigt kunna företa såväl korta som långa resor. Bilen ger möjlighet till frihet och oberoende på ett helt annat sätt än vad den kommunala färdtjänsten någonsin kan erbjuda.

Säkerheten för att i tid komma till och från arbete kräver att rörelsehindrade har tillgång till bil. Även inom områden, där färdtjänsten är väl utbyggd, kan man inte tillgodose krav på punktlighet. Svårigheter i detta avseende medför begränsningar i möjligheten att erhålla arbete.

Kvaliteten på färdtjänsten är mycket ojämn. Dessutom är kostnaderna per resa mycket höga, vilket vidimeras i annat sammanhang i budgetpropositionen. En enkel resa med specialfordon kostade budgetåret 1976/77 i genomsnitt i Stockholm 88 kr. dvs. för enbart dagliga arbetsresor sammanlagt 176 kr. Med taxi blir kostnaden 36 kr. resp. 72 kr.

Den kommunala färdtjänsten blir sålunda totalt sett ett mycket kostsamare alternativ för samhället än att ge handikappade möjligheten att använda bilen som förflyttningshjälpmedel.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär förslag som innebär att merkostnaden för egen bil beaktas vid bedömningen av rätt till handikappersättning, oberoende av tillgången till kommunal färdtjänst.

Stockholm den 25 januari 1978

BÖRJE NILSSON (s)

